

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CLEEVES, ANN

Ape moarte / Ann Cleeves ; trad. din lb. engleză de Mihnea Arion. -

București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-40-5

I. Arion, Mihnea (trad.)

821.111

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: ALEXANDRU ARION

Corectură: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: MIHAELA DAMIAN

Bun de tipar: octombrie 2019

Tipărit în România, ARTPRINT

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Ann Cleeves

Ape moarte

traducere din limba engleză de
Mihnea Arion

CRIME SCENE PRESS
2019

Capitolul 1

Jimmy Perez se opri să-și tragă sufletul și se uită către mare. Era o zi liniștită, iar lumina se strecura prin plafonul înalt al navelor, dând apei un luciu gri, ca de metal. La linia orizontului se vedea un front de ceață. În buzunarele adânci ale impermeabilului lung, care îi aparținuse cândva bunicului său, avea pietre de mărimea unor ouă. Erau rotunde și netede, atât de grele încât simțea cum îi trag umerii în jos. Le strânsese de pe plaja din Ravenswick, alegându-le cu atenție doar pe cele mai rotunde, albe ca oasele. În depărtare, la mică distanță de mal, mai multe pietre formau conturul aproximativ al unei cruci culcate pe o parte. Apa liniștită abia dacă o lovea.

Perez începu să meargă din nou, numărând în minte pașii. De când murise Fran, în cele mai multe zile avea același ritual: strângea pietre de pe malul din apropierea casei ei și le aducea acolo, în locul ei favorit din insule. Era atât o formă de penitență, cât și un pelerinaj. Parțial era și o obsesie bolnavă. Își trecu degetul mare peste pietricele și simți o alinare ciudată.

Pe deal erau oi care însoțeau mieii încă nesiguri pe picioare. Atât de în nord mieii se nașteau târziu, abia în aprilie. Miracolul vieții noi. Frontul de ceață se apropia, însă în depărtare, în cel mai înalt punct de pe coastă, putea să vadă tumulul pe care-l construise din colecția lui de pietre din Ravenswick. Era un monument

dedicat femeii pe care o iubise și a cărei moarte încă îi apăsa conștiința, secându-l.

Pășind, rememora etapele relației, anotimpurile dragostei lor. Și acesta era un ritual pe care-l îndeplinea de fiecare dată când venea acolo. O întâlneau iarna, când pământul era acoperit de zăpadă și corbii infometate se agitău pe cerul înghețat. Făcuse dragoste cu ea în miezul verii, când stâncile răsunau de țipetele aspre ale păsărilor marine, iar pajiștea de lângă casa ei era acoperită cu un covor de flori sălbatice. La început de primăvară ea îl ceruse în căsătorie. Se opri pentru o clipă, năucit de amintire, iar cerul păru să se întoarcă și să i se învârtă în jurul capului, așa încât nu-și mai dădea seama unde se termina marea și unde începea văzduhul. Revăzu zâmbetul ei sfidător. *Ei bine, Jimmy? Ce crezi?* Și murise toamna, în timpul unei furtuni care îi lovise din plin casa de pe Fair Isle, aruncând spuma valurilor sus de tot și tăindu-le orice cale de comunicare cu restul lumii.

Sunt nebun, își zise. Nu o să mai fiu întreg la minte vreodată.

De la tumul avea o vedere de ansamblu asupra North Mainland-ului. Lui Fran îi plăcuse nespuse de mult, i se părea esența Insulelor Shetland într-o singură priveliște, atât mohorala, cât și frumusețea, atât belșugul apelor, cât și pământul tare, sterp. Depotrivă trecutul și viitorul. În depărtare, într-o adâncitură a terenului, se vedea terminalul petrolier de la Sullom Voe, care în lumina stranie și argintie arăta aproape magic, ca un oraș pierdut. Peste tot numai pământ și apă și pământ reflectat în apă. Către sud erau aliniat enormele turbine eoliene, atunci nemișcate. Mai jos de el se afla așezarea Hvidahus, trei căsuțe de jucărie și un ponton, și, aproape ascuns de pâlcurile de copaci, Muzeul Fermierului de la Vatnagarth, unde-și lăsase mașina.

Trecuseră exact șase luni de când murise Fran. Își zise că n-o să mai vină acolo până ce fiica lui Fran, Cassie, n-o să fie îndeajuns de mare încât să înțeleagă. Sau până ce n-o să simtă el că trebuie s-o aducă. Spera ca tumulul să mai fie acolo și atunci.

Începu să coboare dealul și fu învăluit de ceață. Aceasta cuprinsese terenul jos și-l înghiți pe detectiv, așa încât Perez avu senzația că se îneacă. Parcarea muzeului, care fusese goală la sosire, era plină acum, dintr-un hambar se auzea muzică, iar la ferestre se zărea lumină – arătau ca niște luni pătrate care străluceau în întunecime. Muzica îl atrase și îi aminti de poveștile din copilăria lui despre *trowes*, spiridușii care amăgeau muritorii cântând la scripcă și apoi le răpeau un secol din viață. Se gândi că și el arăta precum ceva desprins dintr-o poveste: neras, cu părul lung și negru, cu impermeabilul de aceeași culoare. Aruncă un ochi pe una dintre ferestre și văzu un grup de oameni mai în vârstă care dansau. Recunoscu melodia și preț de o clipă fu chiar tentat să intre, să o ia de mână pe una dintre bătrânele care stăteau lângă perete și s-o rotească prin încăpere, s-o facă să se simtă din nou tânără.

Dar făcu cale întoarsă. Poate că Jimmy Perez cel de odinioară ar fi făcut asta, mai ales dacă era și cu Fran. Dar acum era alt om.

Capitolul 2

Jerry Markham privi golful care șerpuia în interior din largul mării. În spatele lui era dealul plin de turbă și buruieni, brun după o iarnă lungă. În față avea terminalul petrolier. Patru remorche-re, mari cât niște pescadoare, dispuse câte unul pe lateral, unul la pupă și unul la proră, trăgeau nava *Lord Rannoch* înapoi spre ponton. Petrolierele erau mereu trase cu fața spre mare, gata să scape în caz de urgență. Dincolo de apa liniștită văzu un peisaj industrial format din rezervoare de petrol, clădiri de birouri și forma masivă a centralei care asigura energie stației și alimenta rețeaua din Shetland. O flacăra ardea gazele nefolositoare. Zona era înconjurată de un gard înalt cu sârmă ghimpată. De când cu atacurile de la 11 septembrie, până și în Shetland se luaseră măsuri de securitate mai stricte. La un moment dat, ca să intri în stație aveai nevoie doar de o simplă legitimație. De când se schimbaseră lucrurile, fiecare persoană era verificată și fiecare camion era inspectat și înregistrat. Chiar și când porțile erau deschise exista o barieră de beton care bloca accesul.

Jerry trase un cadru.

Deasupra, un avion Eastern Airways se îndreptă spre aeroportul din Scatsta pentru aterizare. În timpul războiului, aerodromul fusese o bază RAF. Prin comparație, era mai mult trafic aerian decât pe aeroportul din Sumburgh, însă aici nu circulau zboruri de linie. Din avion n-avea să coboare niciun turist sau vreun tânăr

întors de la facultate. Zborurile aveau legătură doar cu industria petrolului. Markham privi un grup de bărbați care coborau pe pistă. Erau în formă, puteau fi o echipă de rugby sau un pluton de armată. Se vedea că între ei exista un sentiment de camaraderie, acea înfrățire masculină care pe el, cumva, îl ocolise. Markham nu putea să-i audă din locul în care se afla, însă putea să le ghicească pâlăvrăgeala. În curând, elicopterele aveau să-i transporte ca să înceapă un nou schimb pe platformele petroliere.

Într-o vreme, erau peste opt sute de tancuri petroliere anual, care transportau țiței de la Sullom Voe către sud. Acum abia dacă mai veneau două sute, iar *Lord Rannoch* aducea țițeiul mediu de la Schiehallion, un zăcământ din Atlantic aflat la vest. Zăcămintele din Marea Nordului erau în mare parte epuizate. Markham știa cum stăteau lucrurile. Își făcuse temele, însă era născut și crescut în Shetland. Crescuse cu beneficiile aduse de petrol: școli bine dotate și centre sportive, lecții de muzică și drumuri late și netede. Era tot mai greu și mai scump să extragă țiței de pe fundul mării, însă locul părea în continuare animat; nu se vedea niciun semn că stația ar fi intrat în declin. Pentru o clipă se întrebă dacă Shetland ar fi fost un loc diferit – dacă *el* ar fi fost diferit – și mai puțin răsfățat dacă nu s-ar fi descoperit petrolul. Și se mai întrebă ce avea să rezerve viitorul odată ce se termina țițeiul.

Markham își schimbă poziția astfel încât să aibă o perspectivă puțin diferită și mai trase un cadru. Dincolo de perimetrul gardului se construia un drum. Barăcile ca niște cutii de oțel erau fixate pe blocuri de ciment. Un nou terminal se construia lângă cel vechi și un imens zid dreptunghiular sprijinea bucățile de turbă care fuseseră dezgropate din deal pentru curățarea locului. În timp ce petrolul era pe terminate se descoperiseră gazele naturale, iar Shetland întâmpinase noua sursă de energie cu entuziasm. Gazele naturale însemnau locuri de muncă. Camioanele localnicilor deja transportau pietre de la cariera din Sullom pentru fundația terminalului. Hotelurile și pensiunile erau pline până la refuz cu

muncitori din sud. Prețurile imobiliarelor creșteau din nou. Gazele însemnau bani.

Markham coborî dealul, sărind peste bucățile de turbă pentru a ajunge la mașină. Și-o lăsase la capătul drumului care ducea dincolo de aerodrom. Și acolo se construia ceva: se vedea scheletul de metal al unui nou turn de control. Odată golit de pasageri, avionul se umplea acum cu alții. Trecând pe lângă bărbații care stăteau la coadă ca să urce deveni conștient de faptul că se holbau la el. Prin Shetland nu erau multe mașini ca Alfa Romeo a lui. Le simțea și le savura uimirea și invidia și se întrebă ce-ar fi zis Annabel de asta.

Porni pe drumul sudic care ducea de-a lungul golfului, către Brae. La un kilometru de terminal, singurul indiciu că acolo era adus țigii era o geamandură galbenă în mijlocul apei. În cazul unei scurgeri de petrol, o barieră plutitoare ar fi fost fixată de aceasta pentru a preveni contaminarea mlaștinii de la capătul intrândului îngust. Însă rezervoarele și pontoanele, birourile șefului de port, aeroportul și noul terminal de gaze dispăruseră după o cocoasă a dealului. În jurul lui nu mai erau decât oi și pescăruși, corbi și sunetele culicilor.

La capătul golfului Sullom Voe ajunse în localitatea Brae și încetini puțin ca să intre pe drumul principal. În Brae se vedeau mai multe semne ale industriei petroliere: câteva străzi cu case ridicate de primărie, care să servească drept locuințe pentru muncitori. Gri, funcționale, detestate de turiștii care veneau așteptându-se la peisaje ca în albume. Insulele Shetland nu erau drăguțe. Aveau peisaje sălbatice, mohorâte și frapante, dar în niciun caz drăguțe.

După ce ieși din Brae intră într-un nor de ceață. Vremea fusese urâtă toată ziua, nu bătuse vântul și plouase mocănește, cu stropi cenușii, care păreau să-ți ajungă până la piele și să-ți bage frigul în oase, însă brusc abia dacă mai izbuti să vadă până la curbă. Niște faruri se apropiau foarte lent de el, parcă plutind în ceață pe banda cealaltă. Nu auzea motorul celui alt vehicul. Avea impresia că nu mai există nimic în exteriorul mașinii. Nu auzea nimic. Nu vedea

nimic. Apoi, deodată, văzu alte faruri, în stânga lui, care se mișcau foarte rapid și se îndreptau aproape direct spre el. Frână brusc și întoarse ca să se ferească. Chiar și pe ceață conducea cu viteză prea mare, așa că auzi cauciucurile scrâșnind pe asfalt și simți cum pierde controlul mașinii. Parcă aluneca prin vis. Sau prin coșmar. Preț de o clipă rămase pe loc tremurând.

Apoi șocul se preschimbă în furie. Încercă s-o controleze, să inspire adânc și să rămână calm, dar eșuă. Un dobitoc aproape că intrase în el și ar fi putut să-l omoare. Ar fi putut să-i facă zob mașina, lucru care atunci conta mai mult. Farurile vehiculului care-l făcuse să derapeze se stinseseră, însă nu-l auzise pe inconștient să plece de la locul faptei. Coborî din mașină și simți furia pulsându-i ca o venă pe gât. Voia să lovească pe cineva. Nu se mai simțise așa de luni de zile și furia era ca un drog în trupul unui dependent, îi aducea o mângâiere cunoscută, îi dădea fiorii surescitării. De când venise în Shetland fusese politicoș și înțeleghător. Își controlase frustrarea. În sfârșit avea prilejul să se dezlănțuie asupra cuiva.

– Ce dracu' faci, dobitocule?

Niciun răspuns.

Din cauză că ceața era atât de densă, vedea mașina doar ca pe o umbră. Merse spre ea, vrând să smucească portiera și să-l scoată afară cu forța pe șoferul vinovat. În spatele lui avu loc o mișcare pe care o simți mai mult decât o auzi. Se întoarse.

Altă mișcare. Aer. Un sunet șfichiuitor, de aer care se despică. O durere bruscă. Apoi nimic.

Capitolul 3

Rhona Laing își făcu ceaiul. *Earl Grey* fără teină. Prăvălia din Aith începuse să se aprovizioneze cu acesta în mod special pentru ea. Locuința ei fusese cândva clădirea solidă și cenușie a școlii, iar lumea crezuse că era prea mare pentru ea, dat fiind că era o femeie singură. Lumea credea tot soiul de lucruri despre ea și uneori îi mai ajungeau la urechi zvonuri care o amuzau sau o iritau: că zbură la Edinburgh o dată la șase săptămâni ca să-și aranjeze părul, că avusese un copil în afara căsniciei și că-l dăduse spre adopție, că avea un amant care de cele mai multe ori venea cu barca la debarcaderul din Aith după căderea nopții și pleca dimineța devreme. Abordarea ei era să nici nu confirme, dar nici să nu dezminț zvonurile.

Casa fusese proiectul ei în primele șase luni după ce se mutase în Shetland și era în sfârșit aranjată cum își dorea. Mobila era făcută pe comandă, așa încât arăta ca interiorul unei nave elegante. Parcă era cabina căpitanului. Totul așezat la locul cuvenit. Biroul din Lerwick al procuroarei era la fel de ordonat. Harababura și neorânduiala îi făceau rău fizic.

Își luă ceaiul în camera de zi și se uită de-a lungul malului, către golf. Mai toată ziua fusese o ceață densă, dar se ridicase când se întorcea din Lerwick, iar acum peisajul era deja scăldat în lumina clară a primăverii. Cât vedea cu ochii – numai dealuri joase, verzi, și apă. În fiecare seară după muncă avea același tabiet. Drumul

spre casă, ceaiul, apoi câteva minute în care admira peisajul. Până și iarna, când se întunecase de mult. Un șlep își croia drum către cuștile pentru somon dinspre mare. Suprafața apei era brăzdată de frânghiile unde creșteau midii, care arătau ca niște mărgele negre înșirate pe o ață. Totul era așa cum trebuia să fie. Apoi, mai aproape de debarcader, văzu că lotca pe care urmau s-o folosească la regate în sezonul următor plutea pe apă. Ar fi trebuit să fie pe malul ierbos, iar vântul nu putea s-o fi mișcat, căci nu bătuse. Abia o scosese din depozitul de iarnă la finalul săptămânii precedente. Își zise că puștii din zonă, plictisiți la sfârșitul vacanței de Paște, or fi împins-o în apă, considerând amuzant să le provoace necazuri femeilor de acolo.

Rhona vâslea în echipa veteranelor din Aith. Era singurul efort pe care-l făcuse ca să se integreze în comunitate. În calitate de procuror, mereu crezuse de cuviință să se țină ceva mai departe. Într-un loc atât de puțin populat era greu să tragi linie între muncă și casă, însă ea nu simțise niciodată nevoia să aibă prieteni apropiați. Totuși, îi plăcea să facă parte din echipa veteranelor. Se bucura de serile de antrenament urmate de paharele de vin băute în casa vreuneia dintre ele. Îi plăceau regatele atunci când venea toată lumea ca să ovaționeze. Crezuse că va fi cea mai în formă și cea mai competitivă din grup, dar realitatea fusese alta – o fermieră din Bixter putea s-o bată oricând. Rhonei îi plăcea activitatea fizică (ii era dor de antrenamentele la sală din Edinburgh), iar în anul precedent se simțise tot mai puternică pe parcursul sezonului. Prin urmare, deși abia se întorsese de la muncă și se bucura de ceai, se simți responsabilă pentru lotca din apă. Se schimbă de hainele de birou și merse la debarcader.

Locul era tăcut. Era ora cinei, a telenovelelor și a băii dinaintea de culcare pentru copii. Păsările de mal ciuguleau algele de pe plajă. Barca era legată de iahtul ei. *Marie-Louise* era mândria ei, îndeajuns de mare pentru viteză și distanțe mari, dar pe care se descurca să-l manevreze de una singură fără probleme. Trase bar-

ca la mal și vâsli până la lotcă, savurând chiar și acele câteva minute petrecute pe apă la final de zi. Se mutase în Shetland ca să navigheze. Se simțea ca la ea acasă pe apă. Un fost iubit îi spusese la un moment dat că în vene nu-i curgea sânge, ci apă sărată.

Prinse lotca cu ușurință. Urma să treacă o funie prin inelul de la proră și s-o remorcheze până la mal. Se gândi că în seara aceea putea să se distreze. Încă o oră mai era destulă lumină în golf. Nu era vânt prielnic pentru navigat, dar nici când folosea motorul nu se mai sătura de priveliște. Insulele Shetland puteau fi apreciate doar când erau văzute dinspre mare. Apoi se uită în barcă. Înăuntru era întins un bărbat. Avea părul blond și pielea albă, astfel că ochii întunecați arătau straniu, de parcă ar fi fost machiat. Rhona își dădu seama că nu mai era în viață înainte să-i vadă rana de la cap și sângele uscat de pe obraz. Înainte să-și dea seama că nu era vorba de o moarte din cauze naturale.

Capitolul 4

Sandy Wilson era încă în birou atunci când sună telefonul. Recunoscuse vocea procuroarei și primul lui gând fu că făcuse o boboată – cine știe ce procedură nu fusese urmată întocmai! Știa că ea nu avea o părere deloc bună despre el și nu era surprins. Nici el nu avea o părere bună despre sine. Șeful lui, Jimmy Perez, încă era în concediu medical, revenind cu chiu, cu vai, la rutina serviciului două zile pe săptămână, iar Sandy avea coșmaruri știind că în realitate în unele momente răspunderea cădea pe umerii *lui*.

– Sergentul Wilson la telefon.

Toată lumea din Shetland își spunea pe numele mic. Toată lumea, în afară de procuroare. Sandy știa că ar fi trebuit să asculte cu mare grijă ce zicea, însă se trezi că atenția îi fugea. Era o reacție nervoasă la stres, lucru care-l băgase în bucluc încă de când era doar un țânc la școala din Whalsay. Se uită de la geamul biroului în jos, spre doc. Feribotul de Bressay abia plecase către insula de dincolo de Sound. Pescărușii se luptau pentru niște gunoaie pe ponton.

– Așa că trebuie să vii aici. Imediat. Ai înțeles?

Tonul Rhonei Laing era dur. În mod evident, se așteptase la un răspuns mai prompt din partea detectivului. Rhona nu avusese niciodată o părere bună despre Sandy nici ca bărbat, nici ca agent de poliție.

– Sigur.